

споредъ силитѣ си, за два момента на тѣхната самоотвержена работа презъ време на освободителната война.

Въ края на месецъ априлъ 1877 годинъ азъ преминахъ Ромжнската граница при станцията Унгени, въ състава на 6-а военна временна болница. До края на юлий се извършваше главно превоза и подготовката на войсковитѣ части.

Не съмъ въ състояние да опиша всички ония ротни подвизи, на които бѣхъ свидетелъ при обсадата на Плѣвень; ще се помжча да обрисувамъ само работата на 9 лѣкари въ продължение на 5 денонощия непрекъсната работа, които неуклонно даваха помощъ на хиляди страдащи хора... Изглеждаше, каточели нѣмаше и край на пристигащитѣ и пренасянитѣ отъ позицията ранени. Никога не можехъ да си представя, че войницитѣ ще могатъ да бждатъ така издържливи въ своитѣ страдания, а медицинския персоналъ — въ своята работа, равносилна почти съ страдание...

Лѣкаритѣ едва се държаха на краката си — за нѣкакъвъ отдохъ, макаръ и за минута, и дума не можеше да става: защото прииждаха все нови и нови ранени, нуждаещи се отъ нашата помощъ. А имаше толкова много врагове и приятели, че просто не можеха да се изнасятъ изъ полесражението. И когато 5 дни следъ боя, потресенъ и безкрайно изтощенъ отъ нашата непосилна работа съ кървави сѣнки въ главата си отъ безчисления брой обезобразени човѣшки тѣла — бѣхъ решилъ да се изтрѣгна поне за единъ часъ изподъ кошмара на своитѣ страшни впечатления на бойното поле, ездейки на конь азъ видѣхъ десетки гледки, гдето редомъ съ мъртавцитѣ се грѣха и тежко ранени ратници бойци... На тѣхъ помощъ още не бѣ дадено — тѣ още не бѣха успѣли да ги изнесатъ отъ картината на това страшно поле, на гибель и на смъртъ...

Нѣма да описвамъ страднитѣ за персонала дни следъ бойнитѣ часове — ще кажа само, че така можеха да работятъ само хора, които всецѣло — тѣломъ и духомъ — се бѣха посветили въ преданна служба на ближнитѣ си.

Презъ месецъ декемврий 1877 г. ние потеглихме за гр. Пловдивъ. Спомнямъ си само отдѣлни моменти отъ